

Arrest

nr. 110 796 van 26 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 26 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A.-S. ROGGHE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn, afkomstig van Grozny. Uw echtgenoot D. S. (OV X) was van 1997 tot 1999 werkzaam bij de speciale militaire dienst onder Maskhadov. Hij was kapitein.

Uw echtgenoot beëindigt deze werkzaamheden in 1999 en duikt onder bij familieleden omdat hij werd gezocht.

Sinds 1999 verblijft u met de kinderen bij uw oma en oom in Meskeryurt.

In 2004 werd u broer vermoord. Ook uw neef vond datzelfde jaar zijn dood.

In april 2008, toen u zwanger was van uw jongste zoon S., werd u meegenomen door militairen. U werd naar Argun gebracht en twee dagen vastgehouden. Tijdens deze vasthouding werd u verkracht en ondervraagd over de verblijfplaats van uw echtgenoot. Toen u een glas water kreeg, brak u het glas en

sneed u met de glasscherven uw aders door. U verloor het bewustzijn. U kwam in het ziekenhuis nr. 9 te Grozny terug bij bewustzijn. Uw verwondingen werden genaaid en u kon dezelfde dag het ziekenhuis verlaten.

Na uw vrijlating verzamelde uw familie geld en stuurden u en de kinderen naar Zweden.

In Zweden vroeg u asiel aan op 19 augustus 2008.

Uw man D. vroeg op 1 september 2008 eveneens asiel aan bij de Zweedse asielinstanties.

Op 25 februari 2009 besloten de Zweedse asiel instanties uw geen vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut toe te kennen.

Jullie gingen tegen deze beslissing in beroep bij de verschillende Zweedse beroepsinstanties die de beslissing van de Zweedse migratiedienst bevestigden.

De Zweedse autoriteiten regelden jullie terugkeer naar de Russische Federatie en zorgden voor documenten waarmee jullie gedurende een maand legaal de Russische Federatie konden inreizen. In maart 2011 konden jullie het vliegtuig nemen.

Uw dochter K. ging met jullie terugkeer niet akkoord en liep weg.

Nadat jullie K. hadden gevonden reisden jullie via Duitsland en Oekraïne illegaal in de laadruimte van een vrachtwagen naar Oekraïne. Uw schoonbroer kwam jullie in Oekraïne oppikken en bracht jullie naar het huis van uw schoonmoeder en verder door naar het huis van de zus van uw schoonmoeder waar jullie verbleven tot augustus 2011. In juli 2011 werd u in het ziekenhuis opgenomen voor een operatie. In juli 2011 vielen onbekende militairen het huis waar jullie verbleven binnen en ondervroegen u over de verblijfplaats van uw echtgenoot.

Uw schoonmoeder die op dat moment aanwezig was kreeg een hersenbloeding. Door de tussenkomst van de burens gingen deze onbekende militairen weg.

Uw neef bracht u en de kinderen met zijn auto naar Litouwen, van waar jullie verder reisden naar Denemarken.

In Denemarken vroeg u 18 augustus 2011 op asiel aan. U verbleef tot oktober 2011 in Denemarken waarna u samen met uw echtgenoot doorreisden naar België.

Op 25 oktober 2011 vroegen jullie in België voor de eerste maal asiel aan. Vanwege de Dublin richtlijnen werden jullie naar Zweden terug gewezen. Op 18 juni 2012 ontvingen jullie een beslissing tot weigering van verblijf met het bevel om het grondgebied te verlaten.

Jullie verlieten echter België niet en op 20 augustus 2012 vroeg u voor een tweede maal asiel aan bij de Belgische asielinstanties.

Uw echtgenoot had u een week voor uw tweede asielaanvraag verlaten. Hij diende geen tweede asielaanvraag in.

Na jullie komst naar België vielen onbekende gewapende personen de woning van uw schoonmoeder en schoonbroer in Tsjetsjenië binnen op zoek naar uw echtgenoot en zijn gezin.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: een kopie van een attest van het parket, een attest van huwelijk en kinderen van de administratie van het dorp Dzjalka, uw werkboekje, uw schoolattest lagere school, inlichtingen uit een strafzaak, een Russisch medisch attest van 5 juli 2011, een kopie van een getuigenis van de heer B. A. d.d. 12 december 2012, kopie Belgische identiteitskaart B. A., een kopie van een getuigenis van H. J. d.d. 16 december 2012, haar Russisch reispaspoort, haar Frans vluchtelingenstatuut, een foto met de man van de dochter van mevrouw H. genaamd S. A., een artikel over S. A.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk.

Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U verklaarde uw land van herkomst ontvlucht te zijn in 2008 omdat uw echtgenoot werd gezocht door de autoriteiten omwille van zijn werkzaamheden bij de speciale militaire dienst van Maskhadov. Uw echtgenoot werd ook omwille van zijn hulp aan zijn neef S. B., die rebel was.

Ook na jullie terugkeer in maart 2011 werd u lastig gevallen door onbekende militairen die uw man zochten.

U vreest deze autoriteiten omdat zij uw man blijven zoeken (CGVS 9/10/2012 p. 3, 4; 11/01/2013 p. 15, 16).

Eerst en vooral moet er gewezen worden dat u op 19 augustus 2008 Tsjetsjenië verliet na te zijn opgepakt en vastgehouden door de autoriteiten in april 2008.

U verliet Tsjetsjenië en reisde naar Zweden waar u voor het eerst een asielaanvraag indiende.

U baseert uw twee asielaanvraag op dezelfde motieven waarvoor u op 19 augustus 2008 in Zweden een asielaanvraag hebt ingediend.

Bijkomend gaf u aan dat u ook na uw terugkeer in maart 2011 lastig gevallen door onbekende militairen, meer bepaald in juni 2011.

Vooreerst moet vastgesteld worden dat de Zweedse asielinstanties na grondig onderzoek uw asielaanvraag hebben beslist u en uw familie geen statuut van Vluchteling of statuut van subsidiaire bescherming toe te kennen.

De Zweedse asielinstanties waren van oordeel dat u en uw familie niet aannemelijk maakte dat jullie van het jaar 2001 tot hun vertrek in 2008 in Tsjetsjenië hebben verbleven.

Er werd opgemerkt dat jullie geen Russisch binnenlands paspoorten konden bekomen, en dat jullie in de periode 1999 tot 2008 in Tsjetsjenië en in andere delen van de Russische Federatie hebben kunnen verblijven zonder jullie belangrijkste identiteitsdocument.

Verder werd vastgesteld dat gezien de geboorteplaatsen van jullie zonen en de medische verzorging van dochter K., aantonen dat jullie zich vrij hebben kunnen bewegen binnen de Russische Federatie in een periode dat uw echtgenoot, werd gezocht.

Tevens plaatst de Zweedse asielinstantie ernstige vraagtekens bij de voorgelegde documenten. Bovendien waren jullie verklaringen over essentieel punten vaag en tegenstrijdig waardoor jullie niet aannemelijk maakten dat uw echtgenoot door de Tsjetsjeense overheden werd gezocht in de periode van 2000 tot 2007.

Voorst is het volgens de Zweedse asielinstantie merkwaardig dat de Tsjetsjeense overheden na 8 jaar zich zouden interesseren voor de bijstand van uw echtgenoot verleende aan zijn neef die tot de rebellen behoorden gedurende 3 à 4 maanden.

U en uw echtgenoot hebben meerdere beroepen aangetekend bij de bevoegde instantie welke telkens werden verworpen.

Wat betreft uw asielaanvraag in België dient opgemerkt te worden dat u uw asielrelaas om onderstaande redenen niet aannemelijk heeft weten te maken.

Uit uw verklaringen blijkt dat jullie bij jullie terugkeer naar Tsjetsjenië in 2011, verbleven in het dorp Džjalka, de woonplaats van uw schoonmoeder, om vervolgens te verblijven bij haar zus in dezelfde straat.

Jullie hadden zich nergens geregistreerd en jullie hadden geen nieuwe documenten aangevraagd. Jullie leefden ook in de periode maart 2011 tot augustus 2011 met jullie oude Sovjetpaspoorten. Met dit Sovjetpaspoort, uw enige identiteitsdocument onderging u medische behandelingen, zoals een opname voor een operatie (CGVS p. 09/10/2012 p. 4, 11; 11/01/2013 p. 4, 5).

Toen u gevraagd werd waarom jullie nooit stappen hadden ondernomen om aan een Russisch binnenlands paspoort te komen, gaf u aan dat jullie daar geen geld voor hadden (CGVS 11/01/2013 p. 6).

Deze verklaringen zijn niet plausibel.

Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal, en waarvan een kopie aan uw dossier is gevoegd, blijkt dat er een legitimatieplicht is, dat het binnenlands paspoort het belangrijkste identificatiedocument is, en dat er, zeker in de noordelijke Kaukasus, steeds het risico bestaat op identiteitscontroles.

Gezien het bijna onmogelijk is zonder een geldig identiteitsdocument in de Russische Federatie op een normale wijze te verblijven leven, zeker een periode van 8 jaar, en gezien u bovendien kennelijk zonder problemen een medische behandeling in een ziekenhuis hebt ondergaan, kan er weinig geloof worden gehecht aan uw verklaringen enkel met uw Sovjetpaspoort sinds 2000 in de Russische Federatie te hebben geleefd, ook in het jaar 2011.

Gezien deze vaststelling vermoedt het Commissariaat-generaal dat u documenten achterhoudt, zoals een recent en geldig paspoort.

Eveneens ontstaat het vermoeden dat u mogelijks een paspoort achterhoudt om een verblijf buiten Tsjetsjenië verborgen te houden.

Dit vermoeden wordt versterkt doordat u geen enkel geloofwaardig document kan neerleggen dat een verblijf in Tsjetsjenië na 2000 kan staven (zie ook infra bespreking documenten).

Deze vaststelling is zwaarwichtig, daar uit een binnenlands paspoort belangrijke informatie kan worden afgeleid, zoals propiska-adres, data van deze propiska-adressen, verblijfsplaatsen eventueel elders in de Russische Federatie en de eventueel verkregen (reis)paspoorten.

Verder zijn uw verklaringen over waar de kinderen werden geboren, tegenstrijdig in uw onderlinge verklaringen.

Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat alle kinderen in Grozny zijn geboren (DVZ vraag 16).

Gevraagd naar de geboorteplaatsen van uw kinderen op het gehoor van januari 2013, herhaalde u uw verklaringen die u bij de Dienst Vreemdelingenzaken had afgelegd (CGVS, p. 7).

Toen u werd gewezen dat u verklaard had van 2000 tot 2008 in Meskeryurt te hebben gewoond, maakte u duidelijk dat u de twee oudste kinderen in Grozny waren geboren en dat S., de jongste thuis in Meskeryurt was geboren. U beweerde zelfs geen geboorteakte van S. te hebben.

U werd gewezen dat u in Zweden had verklaard dat uw zoon A. in Ingoesjetië was geboren. U paste vervolgens verklaringen aan en bevestigde dat A. in Ingoesjetië was geboren. U legde uit dat u verward was, dat u met uw hoofd het allemaal niet meer weet en u dacht dat u hier in België bij de Dienst Vreemdelingenzaken waarschijnlijk ook had verteld dat A. in Ingoesjetië was geboren. U verklaarde dat u van hem beviel toen u op bezoek was in Ingoesjetië bij uw oom (CGVS 11/01/2013 p. 8, 9).

Bij confrontatie met de verklaringen van uw echtgenoot voor de Zweedse asielinstanties dat S. was geboren in Dagestan, antwoordde u dat het zo in Zweden werd genoteerd, omdat de tolk het zo had gezegd maar dat u nooit in Dagestan was geweest (CGVS 11/01/2013 p. 8, 9).

Deze uitleg is niet afdoende.

Gezien de geboorten van uw kinderen zo'n belangrijke gebeurtenissen zijn in uw leven, is het redelijk te verwachten dat u in alle asielgehoren eenduidige verklaringen hierover zou kunnen afleggen.

U werd bovendien gevraagd om de tegenstrijdige verklaringen rond de geboorteplaatsen uit te klaren door originele kopieën van hun geboorteakte op te vragen, wat u zou doen, echter tot op heden legde u deze documenten niet voor (CGVS 11/01/2011 p. 7, 8, 9).

De tegenstrijdige verklaringen over de geboorteplaatsen van uw kinderen, het gebrek aan geboorteaktes van uw twee jongste kinderen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Te meer omdat een geboorteakte een aanwijzing is van waar u verbleef (in de Russische Federatie) op het moment van de geboorte van uw kinderen.

Ook betreffende de arrestaties van uw echtgenoot moet vastgesteld worden, na gehoren en grondige analyse van de gehoorverslagen, dat er belangrijke incoherenties zijn.

Zo situeert u de arrestaties aanvankelijk in het jaar 2004 of 2005. U verduidelijkt dat uw man tweemaal in hetzelfde jaar was meegenomen en dat hij door een convocatie werd opgeroepen. Zijn moeder had hem vrijgekocht (CGVS 9/10/2012 p. 7).

Echter toen u een attest bekeek over een rechtszaak dat u voorlegde op het Commissariaat-generaal, wijzigde u uw verklaringen en stelde u dat u zich van datum had vergist wat zijn aanhoudingen betreft, dat op het document vermeld stond dat hij in 2008 was aangehouden (CGVS 9/10/2012 p. 7, 8). De inlichtingen uit de strafzaak vermelden dat uw man werd gearresteerd op 11 januari 2008 en op 5 mei 2008.

Gezien de arrestaties van uw echtgenoot, zelfs twee in hetzelfde jaar, een zo ingrijpende gebeurtenis in uw asielrelaas, is het redelijk te verwachten dat u deze gebeurtenis kan enigszins in het correcte jaar kan situeren.

Verder dient na onderzoek van de asielverklaringen van uw echtgenoot bij de Zweedse asielinstanties worden opgemerkt dat uw echtgenoot deze twee arrestaties in 2004, 2005 of 2008 niet vermeldt. Het is redelijk te verwachten dat uw echtgenoot deze gebeurtenissen die een belangrijke impact op zijn leven had en die hadden plaatsgevonden in het jaar dat hij in Zweden asiel aanvraag, zou hebben vermeld bij de Zweedse autoriteiten.

Wat betreft het document zelf, uitgevaardigd op 1 oktober 2008, is het opmerkelijk dat het ministerie van Binnenlandse Zaken een attest zou uitvaardigen zonder enige hoofding. Gezien het een document over een strafzaak is, is het ook weinig aannemelijk dat het document wordt aangeduid als een attest. Deze incoherenties met de documenten en de verklaringen van uw man doen ernstig twijfelen aan de geloofwaardigheid van deze arrestaties.

Los van deze incoherenties stelt het Commissariaat-generaal vast dat de houding van de Tsjetsjeense overheden zeer bevreemdend is.

Acht jaar nadat uw echtgenoot bijstand verleende aan zijn neef, welke 3 à 4 maanden rebellen hielp, zouden zij een strafzaak tegen uw echtgenoot gestart zijn. Dit gegeven ondermijnt verder de

aannemelijkheid van deze strafzaak en arrestaties, en van de authenticiteit van het betreffende document.

U gaf verder aan dat jullie terugkeer naar Tsjetsjenië op een illegale wijze verliep. Jullie zijn zo terug gekeerd omdat jullie dochter bang was om terug te keren. U verklaarde teruggekeerd te zijn naar het dorp waar uw echtgenoot zijn propiska had, met name Džalka, naar uw schoonmoeder. Uit vrees verhuisden jullie naar de zus van uw schoonmoeder (CGVS 9/10/2012 p. 3, 4, 11; 11/01/2013 p. 4, 14; Notulen mondeling onderzoek Zweden 18/11/2008 S.).

Opgemerkt moet worden dat het zeer merkwaardig is dat jullie, die aangaven uw autoriteiten te vrezen omdat uw man door hen werd gezocht, terugkeerden naar het dorp Džalka, naar uw schoonmoeder, het propiska adres van uw echtgenoot, een plaats waar de autoriteiten u zeker zouden kunnen zoeken, indien u werkelijk zou gezocht en gevisieerd worden.

Dergelijke handeling getuigt dan ook niet van een gegronde vrees voor vervolging en ondermijnt tevens de geloofwaardigheid van uw beweerde terugkeer naar Tsjetsjenië. Zeker gezien u geen enkel geloofwaardig document kan voorleggen waaruit uw recent verblijf in Tsjetsjenië zou kunnen blijken.

Het medische attest d.d. 5 juli 2011 is onvoldoende om het vermoeden van de ongeloofwaardigheid van recent verblijf op te heffen, daar het een handgeschreven document is met drie gescande stempels. Het is te verwachten dat de polikliniek nr. 5 te Grozny gebruik zou maken van voorgedrukte formulieren om een behandeling te attesteren.

Deze vaststellingen zijn voldoende om de authenticiteit van het medisch attest in twijfel te trekken. Bovendien worden de vermoedens dat u niet teruggekeerd bent naar Tsjetsjenië bevestigd door uw ongeloofwaardige verklaringen betreffende uw reisroute van Tsjetsjenië naar Denemarken in augustus 2011.

U gaf aan dat u reisde met een personenwagen. Verder kon u geen informatie geven over hoe u bent gereisd, via welke landen u bent gereisd, welke controleposten u had gepasseerd, met welke reisdocumenten, meer bepaald met welk reispaspoort, u hebt gereisd (CGVS 9/10/2012 p. 13, 14, 15; 11/01/2013 p.6, 7).

Uw verklaringen betreffende deze reisweg overtuigen niet.

Uit informatie beschikbaar in het administratieve dossier blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de Europese Unie zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden. Gelet op het risico dat u liep op een mogelijke individuele identiteitscontrole is het erg onwaarschijnlijk dat u geheel in het ongewisse zou zijn over welke reisdocumenten voor u aanwezig waren om de Europese Unie binnen te komen.

Dit alles doet mij vermoeden dat u informatie achterhoudt over uw werkelijke reisroute en de daarbij gebruikte reisdocumenten.

Bijkomend moet opgemerkt worden dat u op het Commissariaat-generaal nadrukkelijk werd gevraagd om documenten op te vragen, meer bepaald originele kopieën van de geboortektes, identiteitsdocumenten, het originele medische attest dat u werd opgenomen in ziekenhuis in Grozny voor een operatie, eventueel ook een concrete beschrijving van uw echtgenoot over zijn functie in de periode 1997 – 1999, die u via uw dochter had kunnen verkrijgen (CGVS 11/01/2013 p. 7, 8, 12, 17).

Echter tot op heden legde u deze documenten die u werden gevraagd niet voor.

Het gebrek van deze documenten waaruit informatie kan worden afleid, en het ontbreken van enige verantwoording hiervoor, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

De hoger besproken elementen van ongeloofwaardigheid betreffen de kern van uw asielrelaas. Bijgevolg moet er vastgesteld worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig

geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus kan in hoofde van u niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u verschillende documenten neer.

De door u neergelegde documenten ter staving van jullie asielrelaas kunnen de hierboven gestelde conclusies niet wijzigen.

Uw werkboekje en uw diploma lagere school bevatten enkel persoonsgegevens die niet worden betwist. Het attest van de administratie van het dorp Džalka, district Gudermes voor. Uit het attest blijkt dat u gehuwd bent met S. D. en dat u met deze man drie kinderen hebt. Uit dit document kan enkel worden afgeleid dat u gehuwd bent en dat u drie kinderen heeft. Deze informatie wordt niet betwist, behalve de voornaam van uw echtgenoot wat mogelijk een typefout kan zijn bij de administratie van Džalka.

Wat betreft het attest van een strafrechtelijk onderzoek d.d. 26 januari 2012 moet vooreerst opgemerkt worden dat het een kopie betreft en dat kopieën en faxen zeer geringe bewijswaarde hebben, daar deze eenvoudig zijn te vervalsen.

Verder vermeldt het document enkel dat onbekende gewapende mensen het huis van uw schoonmoeder en schoonbroer zijn binnengevallen op zoek naar u, uw man en kinderen. Nergens uit het document kan afgeleid worden wie deze onbekende personen zijn en waarom u en uw gezin door hen gezocht werd.

Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van het document.

Bijgevolg kan er eveneens weinig geloof worden gehecht aan de inhoud van het document, met name dat uw echtgenoot anno 2012 werd gezocht.

Het medisch attest d.d. 5 juli 2011 werd hoger reeds besproken. Ook het attest van de onderzoeksrechter dd. 1/10/2008 werd hoger in de beslissing besproken.

De verschillende Belgische medische attesten en het medisch certificaat voor de dienst humanitaire regularisaties duiden op gezondheidsproblemen.

Er is in de medische attesten sprake van geheugenproblemen en ernstige depressie ten gevolge van posttraumatische neurose. Hoewel begrip kan worden opgebracht voor deze problemen, moet vastgesteld worden dat nergens in deze attesten kan teruggevonden worden op welke basis deze vaststellingen zijn gemaakt, of legt u hierover een onderzoeksverslag voor, wat de waarde van deze attesten aantast.

Voor zover u psychische problemen ondervindt, kan uit de documenten hoe dan ook geen band worden afgeleid met uw asielrelaas, noch zijn de medische documenten in staat om de aard van de vastgestelde elementen van ongeloofwaardigheid te verschonen.

Zo is de motivering gebaseerd op het ontbreken van geloofwaardige documenten die een verblijf in Tsjetsjenië sinds 2000 attesteren, het ondermijnen van bepaalde voorgelegde attesten, incoherente verklaringen aangaande de paspoorten en geboorteakten, het ontbreken van essentiële feiten in vorige asielaanvragen vanwege uw man, jullie houding na terugkeer, en een algemeen appreciatie ten aanzien van de problemen van uw man.

De getuigenis van Halidova Jahita, is een persoonlijke getuigenis waaraan slechts geringe bewijswaarde aan kan worden toegevoegd. De kopie van H. J. identiteitsdocumenten, bevestigen haar identiteit die niet wordt betwist.

De foto van uw man met H. J. duidt enkel aan dat zij elkaar kennen. Uit de foto kan niet worden afgeleid, in welke omstandigheden ze elkaar kennen, noch sinds wanneer ze elkaar kennen, noch wanneer de foto werd genomen of dat het elkaar kennen enige band heeft met uw asielmotieven.

U legde tijdens het tweede gehoor een artikel voor waar de foto van de schoonzoon van mevrouw H. bij staat. Dit artikel, noch de schoonzoon van mevrouw H. heeft enige band met uw asielmotieven.

De getuigenis van de heer B. is een persoonlijke getuigenis waaraan weinig bewijswaarde kan worden gehecht.

De kopieën van de identiteitsdocumenten van de heer Boeev bevatten enkel zijn persoonsgegevens die niet worden in vraag gesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 26 april 2013 een schending aan van de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), een schending van de algemene motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur, alsook van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de materiële motiveringsplicht.

Betreffende de uittreksels uit de geboorteakte van haar kinderen en haar tegenstrijdige verklaringen, verwijst verzoekster naar haar rugproblemen en naar de zware medicatie (krachtige pijnbestrijderspatch), waardoor zij zich moeilijk kon concentreren bij de verhoren.

Zij wijst erop dat het eerste verhoor werd ingekort en dat zij nadien naar de behandelingskamer van het Commissariaat-generaal werd gebracht; dat in december 2012 een verhoor werd afgelast ingevolge haar onmogelijkheid zich omwille van medische redenen te verplaatsen -zij verwijst naar het medisch attest van 13 december 2012 van dr. Vits- en stelt dat zij tijdens het tweede verhoor dikwijls is rechtgestaan omdat zij niet kan blijven zitten -zij verwijst naar het medisch attest van 3 oktober 2012 van dr. Stievenart-.

Voor verzoekster is het duidelijk dat zowel pijn als medicatie haar hebben belet om zich te kunnen concentreren bij haar verhoor wat de onduidelijkheid verklaart in haar verklaringen over de geboorteplaatsen van haar kinderen.

Zij legt attesten neer om haar medische problemen en medicatie te staven (medisch attest van 8 maart 2013 en van 13 december 2012 van dr. Vits, medisch attest van 5 november 2012 van dr. Van Iseghem, medisch attest van 3 oktober 2012 van dr. Stievenart, medisch attest van 24 februari 2012 van 2 januari 2012 van dr. Van Iseghem, medisch attest Dr. Van Iseghem dd. 2 januari 2012), alsook uittreksels uit de geboorteakte van haar kinderen K. en A..

Verzoekster laat gelden dat haar kind K. op 25 januari 1996 in Grozny is geboren, dat A. op 24 juni 2002 in Ingoesjetji en dat S. in Meskeryurt thuis is geboren en dat er geen uittreksel uit de geboorteakte is geweest.

Verzoekster stelt dat zij moeite heeft gehad om de getuigenis van haar man te verkrijgen, aangezien deze haar vorig jaar verlaten had en zij nog weinig contact hebben. Zij verklaart dat haar oudste dochter, K., als tussenpersoon is opgetreden, waardoor S. uiteindelijk een schriftelijke en omstandige getuigenis in verband met de periode van 1997 tot 1999 aflegde, waarin hij de context en zijn werk voor Maskhadov heeft beschreven. Verzoekster voegt deze getuigenis bij haar verzoekschrift en stelt dat de problemen van S. in 1999, hebben geleid tot de vervolging van haar familie.

Betreffende het weerhouden gebrek aan bewijs van de terugkeer naar Tsjetsjenië in 2011 stelt verzoekster dat ten onrechte werd geoordeeld dat het document i.v.m. haar opname en operatieve ingreep in Tsjetsjenië onvoldoende bewijskrachtig is.

Zij voert aan dat familieleden geen andere medische documenten hebben kunnen verkrijgen, dat de operatie slecht verlopen is en geweigerd werd een ander document te verschaffen. Verzoekster legt opnieuw de medische attesten 3 oktober 2012 en 2 januari 2012 voor ten bewijze dat de rugoperatie slecht werd uitgevoerd.

Verzoekster laat bovendien gelden dat zij via haar familie een getuigenschrift heeft gekregen van het gemeentebestuur van Dzjalka, alwaar zij bij haar terugkeer in 2011 verbleef, dat het bewijs levert dat zij zichzelf op het gemeentebestuur had aangemeld om een gezinssamenstelling in verband met S. te bekomen.

Zij onderstreept tevens dat de verschillende geraadpleegde specialisten een chirurgische ingreep in Tsjetsjenië in 2011 bevestigen, wat volgens haar eveneens een bewijs vormt van haar aanwezigheid aldaar in 2011.

Zij stelt dat een *“dergelijke operatie in de Europese landen helemaal verschillend (zou) worden uitgevoerd met dezelfde medische eisen als België”* (zie het verzoekschrift, p. 4).

Betreffende haar paspoort, wat zij samen met de uittreksels uit de geboorteakten van haar kinderen in de vrachtwagen bij haar reis naar Denemarken heeft gelaten, voert verzoekster aan dat haar neef de chauffeur van de vrachtwagen heeft kunnen terugvinden en o.a. het paspoort heeft kunnen recuperen. Verzoekster verklaart dat zij het paspoort bij zich heeft en dit bij de terechtzitting zal overleggen; zij voegde een afschrift ervan bij haar verzoekschrift.

Zij laat gelden dat zij alles in het werk heeft gesteld om deze documenten zo spoedig mogelijk na het verhoor van 11 januari 2013 op het Commissariaat-generaal te bekomen; dat zij contact heeft opgenomen met haar familie in Tsjetsjenië en dat haar dochter K. stappen heeft ondernomen om een

getuigenis van haar vader te verkrijgen. Zij wijst erop dat de documenten eind maart 2013 werden verzameld en door een beëdigd vertaler vertaald werden.

Zij wijst erop dat de bestreden beslissing op 25 maart 2013 werd genomen, enkele dagen alvorens zij de bedoelde stukken aan de commissaris-generaal kon overmaken.

Verzoekster besluit dat deze documenten de oorsprong van de vervolgingen aantonen en haar terugkeer naar Tsjetsjenië in het jaar 2011 bevestigen. De uittreksels van de geboorteakte en de medische documenten maken het volgens verzoekster mogelijk om de tegenstrijdigheid aangaande de geboorteplaatsen van de kinderen weg te werken.

Verzoekster laat vervolgens gelden dat de getuigenis van K. Y., door de commissaris-generaal zonder geldig argument wordt verworpen. Zij stelt dat zij deze vrouw, een erkende Tsjetsjeense vluchteling in Frankrijk, die met haar echtgenoot S. had samengewerkt, heeft kunnen terugvinden en nu volgende documenten van haar bijbracht, met name het bewijs van haar vluchtelingenstatus, haar Russisch paspoort, haar schriftelijke getuigenis, een foto van K. en S., een geschrift van getuigenissen en omschrijving van de mensenrechtenschendingen in Tsjetsjenië met foto's van naasten van vrouw K..

Zij wijst erop dat zij bij het verhoor op 11 januari 2013 op het Commissariaat-generaal liet verstaan dat K. bereid was om bij het Commissariaat-generaal te getuigen en dat zij akkoord was dat haar dossier door de Franse overheid aan de Belgische overheid werd overgemaakt; de ambtenaar die haar dossier behandelde op het Commissariaat-generaal zou dit echter niet hebben toegelaten.

Zij stelt dat indien de commissaris-generaal niet aanvaardt om bewijsdocumenten verder te onderzoeken, hij deze dan als waar dient aan te nemen; hetzelfde geldt voor de getuigenis van dr. B. A..

Verzoekster stelt de vraag waarom de commissaris-generaal van oordeel is dat de getuigenissen niet betrouwbaar zijn; volgens haar misbruikt de commissaris-generaal zijn bevoegdheid om bewijsdocumenten zonder meer uit te sluiten.

Verzoekster herhaalt dat zij in Tsjetsjenië met het paspoort waarover zij beschikte, heeft kunnen verblijven en dat zij onopgemerkt bij de familie van haar echtgenoot heeft gewoond.

Zij stelt vervolgens dat zij toch vervolgd werden en dat zij een omstandig verhaal levert van de in 2011 geleden vervolgingen.

Betreffende het jaartal van de aanhoudingen van haar echtgenoot, erkent zij dat zij inderdaad een verkeerde -2004-2005- periode opgaf. Deze verwarring kan volgens verzoekster perfect worden verklaard door de pijn en medicatie voor en tijdens het verhoor; zij verwijst opnieuw naar haar omvangrijk medisch dossier.

In subsidiaire orde voert verzoekster aan dat, gelet op haar feitenrelaas en de situatie in Tsjetsjenië, zij voldoet aan de voorwaarden om te genieten van subsidiaire beschermingsstatus.

Zij stelt dat zij het gevaar loopt slachtoffer te worden van slechte behandelingen, folteringen, moord of ontvoering; zij vreest dan ook voor haar veiligheid en fysieke integriteit en die van haar kinderen.

Verzoekster meent dat de commissaris-generaal ten onrechte stelt dat er voor burgers in Tsjetsjenië geen reëel risico is op ernstige schade.

Zij wijst erop dat het verslag in verband met de veiligheidstoestand in Tsjetsjenië onderstreept dat meerdere bronnen erop wijzen dat er in de voorbije jaren steeds minder informatie verschijnt over de veiligheid en de mensenrechtensituatie in Tsjetsjenië; dat activiteiten van mensenrechtenorganisaties teruggedroefd zijn en de angst van de bevolking toegenomen is; dat er nog steeds geweld is maar gericht en selectiever; dat mensenrechtenschendingen zich voordoen onder de vorm van onrechtmatige arrestaties, gefabriceerde rechtszaken, verdwijningen, foltering, ... en dat ook vrouwenrechten steeds meer geschonden worden.

Zij besluit dat haar in subsidiaire orde de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend.

Verzoekster vraagt de Raad in hoofdorde om de erkenning van haar vluchtelingenstatus; in subsidiaire orde vraagt zij om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. In uiterst ondergeschikte orde vraagt zij de Raad om de bestreden beslissing te vernietigen.

2.1.2. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift een medisch attest van 13 december 2012 en 8 maart 2013 van dr. Vits, een medisch attest van 2 januari, 24 februari 2012 en 5 november 2012 van dr. Van Iseghem, en een medisch attest van 3 oktober 2012 van dr. Stievenart.

Daarnaast voegt zij ook uittreksels uit de geboorteakte van haar kinderen K. en A., vergezeld van een vertaling, een getuigenis van 4 maart 2013 van S. D., met vertaling, het attest van 27 maart 2011 van de administratie Djzalka, met vertaling, en een fotokopie van haar paspoort.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

Op basis van de informatie die bij het administratief dossier is gevoegd, stelt de Raad vooreerst vast dat de situatie in Tsjetsjenië drastisch is veranderd, maar complex blijft. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit de verklaringen van verzoekster op het Commissariaat-generaal blijkt dat zij haar land van herkomst ontvluchtte in 2008 omdat haar echtgenoot werd gezocht door de autoriteiten omwille van zijn werkzaamheden bij de speciale militaire dienst van Maskhadov; haar echtgenoot werd ook gezocht omwille van hulp geboden aan zijn neef S. B., een rebel.

Ook na haar terugkeer in maart 2011 naar haar land van herkomst, werd verzoekster lastig gevallen door onbekende militairen die haar man zochten; verzoekster stelt deze autoriteiten nog te vrezen omdat zij haar man blijven zoeken (zie het verhoorverslag van 9 oktober 2012, p. 3, 4; verhoorverslag van 11 januari 2013, p. 15, 16).

De Raad stelt vast dat verzoekster er echter niet in slaagt haar vrees voor vervolging zoals bedoeld in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

Eerst en vooral moet erop gewezen worden dat verzoekster op 19 augustus 2008 Tsjetsjenië verliet na te zijn opgepakt en vastgehouden door de autoriteiten in april 2008.

Zij verliet Tsjetsjenië en reisde naar Zweden waar zij een asielaanvraag indiende.

Het blijkt dat zij haar eerste en tweede asielaanvraag in België op dezelfde motieven baseert als deze waarvoor zij op 19 augustus 2008 in Zweden een asielaanvraag had ingediend.

Bijkomend gaf zij aan dat zij ook na haar terugkeer naar haar land van herkomst in maart 2011, lastig werd gevallen door onbekende militairen, meer bepaald in juni 2011.

Er moet worden vastgesteld dat de Zweedse asielinstanties beslisten van verzoekster en haar gezin de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus niet toe te kennen.

Het blijkt dat de Zweedse asielinstanties van oordeel waren dat verzoekster en haar gezin niet aannemelijk maakten dat ze van het jaar 2001 tot hun vertrek in 2008, in Tsjetsjenië hebben verbleven.

Er werd opgemerkt dat ze geen Russische binnenlands paspoorten konden voorleggen en dat ze in de periode 1999 tot 2008, in Tsjetsjenië en in andere delen van de Russische Federatie hebben kunnen verblijven, zonder in bezit te zijn van hun belangrijkste identiteitsdocument.

Verder werd vastgesteld dat aan de hand van de geboorteplaatsen van de zonen en de medische verzorging van de dochter K., blijkt dat verzoekster en haar gezin zich vrij hebben kunnen bewegen binnen de Russische Federatie in de periode dat haar echtgenoot, volgens haar verklaringen werd gezocht.

Tevens plaatst de Zweedse asielinstantie ernstige vraagtekens bij de voorgelegde documenten. Bovendien waren hun verklaringen over essentiële punten vaag en tegenstrijdig waardoor verzoekster en haar echtgenoot niet aannemelijk maakten dat hij door de Tsjetsjeense overheden werd gezocht in de periode van 2000 tot 2007.

Volgens de Zweedse asielinstantie is het merkwaardig dat de Tsjetsjeense overheden zich na acht jaar nog zouden interesseren voor de bijstand die haar echtgenoot had verleend aan zijn neef, die gedurende drie à vier maanden tot de rebellen behoorde.

Verzoekster en haar echtgenoot hebben in Zweden beroepen aangetekend bij de bevoegde instantie, welke telkens werden verworpen.

Wat betreft de asielaanvraag in België dient opgemerkt te worden dat verzoekster haar asielrelaas om onderstaande redenen niet aannemelijk heeft weten te maken.

Uit haar verklaringen blijkt dat zij en haar gezin bij terugkeer naar Tsjetsjenië in het jaar 2011, verbleven in het dorp Dzjalka, zijnde de woonplaats van haar schoonmoeder, om vervolgens te verblijven bij haar zus in dezelfde straat.

Verzoekster en haar gezin hadden zich nergens geregistreerd en zij hadden geen nieuwe documenten aangevraagd; ze hadden in de periode maart 2011 tot augustus 2011 hun oude Sovjetpaspoorten.

Toen zij medische behandelingen onderging, zoals een opname voor een operatie (zie het verhoorverslag van 9 oktober 2012, p. 4, 11; verhoorverslag van 11 januari 2013, p. 4, 5) was verzoekster slechts in bezit van dit Sovjetpaspoort -verzoeksters enige identiteitsdocument-.

Op de vraag waarom ze nooit stappen hadden ondernomen om aan een Russisch binnenlands paspoort te komen, antwoordde verzoekster dat ze daar geen geld voor hadden (zie het verhoorverslag van 11 januari 2013, p. 6).

Deze verklaringen zijn niet plausibel. Uit de informatie die door de commissaris-generaal aan het dossier werd toegevoegd, blijkt dat er een legitimatieplicht is, dat het Russisch binnenlands paspoort het belangrijkste identificatiedocument is, en dat er, zeker in de noordelijke Kaukasus, steeds het risico bestaat op identiteitscontroles.

Gezien het bijna onmogelijk is zonder een geldig identiteitsdocument in de Russische Federatie op een normale wijze te verblijven/leven, zeker een periode van acht jaar, en gezien verzoekster bovendien kennelijk zonder problemen een medische behandeling in een ziekenhuis heeft ondergaan, kan er weinig geloof worden gehecht aan haar verklaringen dat zij enkel met haar Sovjetpaspoort sinds 2000 in de Russische Federatie te hebben verbleven, ook in het jaar 2011.

Dit wekt het vermoeden dat verzoekster documenten achterhoudt, zoals een recent en geldig paspoort. Eveneens ontstaat het vermoeden dat verzoekster mogelijks een paspoort achterhoudt om een verblijf buiten Tsjetsjenië verborgen te houden.

Dit vermoeden wordt versterkt doordat verzoekster geen enkel geloofwaardig document kan neerleggen dat een verblijf in Tsjetsjenië na 2000, kan staven (zie ook infra bespreking documenten).

Deze vaststelling is zwaarwichtig, daar uit een binnenlands paspoort belangrijke informatie kan worden afgeleid, zoals propiska-adres, data van deze propiska-adressen, verblijfplaatsen eventueel elders in de Russische Federatie en de eventueel verkregen (reis-)paspoorten.

Verder zijn verzoeksters verklaringen over de geboorteplaats van haar kinderen onderling tegenstrijdig. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoekster immers dat al haar zes kinderen -drie uit haar eerste huwelijk, drie uit haar tweede- in Grozny zijn geboren ("verklaring", vraag 16).

Gevraagd naar de geboorteplaatsen van haar kinderen op het verhoor van 11 januari 2013 op het Commissariaat-generaal, herhaalde verzoekster haar verklaringen die zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken had afgelegd (zie het verhoorverslag, p.7).

Toen haar werd gewezen op het feit dat zij verklaard had van 2000 tot 2008 in Meskeryurt te hebben gewoond, maakte verzoekster duidelijk dat haar twee oudste kinderen in Grozny waren geboren en dat S., de jongste, thuis in Meskeryurt was geboren; zij beweerde geen geboorteakte van S. te hebben. Wanneer verzoekster er vervolgens op werd gewezen dat zij in Zweden had verklaard dat haar zoon A. in Ingoesjetië was geboren, paste verzoekster haar verklaringen aan en bevestigde dat A. in Ingoesjetië was geboren.

Zij gaf als uitleg dat zij verward was, dat zij het allemaal niet meer wist en dacht dat zij hier in België bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waarschijnlijk ook had verteld dat A. in Ingoesjetië was geboren. Zij verklaarde dat zij van A. beviel toen zij op bezoek was bij haar oom in Ingoesjetië (zie het verhoorverslag van 11 januari 2013, p. 8, 9).

Bij confrontatie met de verklaringen van haar echtgenoot voor de Zweedse asielinstanties dat S. was geboren in Dagestan, antwoordde verzoekster dat het zo in Zweden werd genoteerd, omdat de tolk het zo had gezegd maar dat zij nooit in Dagestan was geweest (zie het verhoorverslag van 11 januari 2013, p. 8, 9).

Deze uitleg wordt niet aangenomen. Gezien de geboorten van haar kinderen zo'n belangrijke gebeurtenissen zijn in haar leven, is het redelijk te verwachten dat verzoekster en haar echtgenoot in elke fase van hun asielprocedure hierover eenduidige verklaringen afleggen.

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift van 26 april 2013 de geboorteakten van haar dochter K. en haar zoon A., waaruit respectievelijk blijkt dat K. op 25 januari 1996 in Grozny is geboren en A. op 24 juni 2002 in Ingoesjetië. Betreffende haar jongste zoon S., laat zij gelden dat zij geen uittreksel uit de geboorteakte heeft, gezien dat hij in Meskeryurt thuis is geboren.

Ter verklaring van de hiermee strijdende verklaringen verwijst verzoekster naar haar rugproblemen en de zware medicatie waardoor zij zich moeilijk kon concentreren bij de verhoren.

Zij wijst erop dat het eerste verhoor werd ingekort en zij nadien naar de behandelingskamer van het Commissariaat-generaal werd gebracht; dat in december 2012 een verhoor werd afgelast ingevolge haar onmogelijkheid zich te verplaatsen omwille van medische redenen zich te verplaatsen (medisch attest van 13 december 2012) en dat zij tijdens het tweede verhoor dikwijls is moeten opstaan omdat zij niet kon blijven zitten (medisch attest van 3 oktober 2012).

Volgens verzoekster is het duidelijk dat zowel pijn als medicatie haar hebben belet om zich perfect te concentreren waardoor zij onduidelijk zijn geweest over de geboorteplaatsen van haar kinderen.

Zij stelt dat thans een dossier neerlegt dat de werkelijkheid van haar medische problemen en medicatie moet bewijzen; zij verwijst naar meerdere medische attesten.

De Raad stelt echter vast dat verzoekster met de neerlegging van de geboorteakten van K. en A. louter één versie van haar verklaringen bevestigt, doch geen aannemelijke verklaring aanreikt waarom zij voordien tegenstrijdige verklaringen aflegde in vergelijking met de informatie in de geboorteakten.

Haar rugproblemen en zware medicatie kunnen evenmin dienstig worden aangevoerd ter verklaring van deze tegenstrijdigheden.

De attesten getuigen immers enkel van een hernia en operatie aan haar rechterbeen. Enkel het medisch attest van 3 oktober 2012 maakt melding van geheugenproblemen en ernstige depressie ten gevolge van posttraumatische neurose. Hoewel begrip kan worden opgebracht voor deze problemen, moet vastgesteld worden dat nergens in dit attest kan teruggevonden worden op welke basis deze vaststellingen zijn gemaakt, of legt verzoekster hierover een onderzoeksverslag voor.

Bovendien is bedoeld medisch attest bestemd voor Dienst "Humanitaire Regularisaties" van de Dienst Vreemdelingenzaken, werd het opgesteld op aangeven van verzoekster, en is het niet medisch onderbouwd.

De Raad stelt dan ook vast dat uit dit medisch attest niet kan worden afgeleid dat verzoekster niet in staat zou zijn om gehoord te worden in het kader van haar asielprocedure, noch dat haar geheugenprobleem van die aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van haar asielaanvraag. Bijkomend merkt de Raad op dat verzoekster aan het einde van het verhoor op 11 januari 2013 werd gevraagd of zij niets vergeten melden was, of zij alles goed begrepen had, of alles duidelijk was en of zij de tolk ook goed begrepen had. Verzoekster stelde niets vergeten te zijn en bevestigde telkens dat zij alles goed begrepen had.

Voor zover verzoekster psychische problemen ondervindt, kan uit geen enkel van de neergelegde documenten een verband worden afgeleid met haar asielrelaas, noch zijn de medische documenten in staat om de aard van de vastgestelde elementen van ongeloofwaardigheid te verschonen.

Overigens kunnen deze documenten bezwaarlijk als een bewijs van een chirurgische ingreep in Tsjetsjenië worden weerhouden, zoals verzoekster in haar verzoekschrift beweert door te stellen dat *“de verschillende geraadpleegde specialisten een chirurgische ingreep in Tsjetsjenië in 2011 bevestigen, die slecht werd uitgevoerd en die met onze “standaarden” niet conform is”* (zie het verzoekschrift, p. 4).

Een arts kan echter enkel vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheid van een patiënt doen. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts wel vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen aandoeningen, doch kan nooit met zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden waarin de aandoeningen zijn opgelopen, schetsen.

Verzoekster slaagt er aldus niet in een verklaring te bieden voor haar tegenstrijdige verklaringen over de geboorteplaatsen van haar kinderen. Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

Ook betreffende de arrestaties van de echtgenoot van verzoekster stelt de Raad belangrijke incoherenties vast.

Zo situeert zij de arrestaties aanvankelijk in het jaar 2004 of 2005. Zij verduidelijkt dat haar man tweemaal in hetzelfde jaar was meegenomen en dat hij middels een convocatie werd opgeroepen. Zijn moeder had hem vrijgekocht (zie het verhoorverslag van 9 oktober 2012, p. 7).

Echter toen verzoekster een attest bekeek over een rechtszaak dat zij voorlegde op het Commissariaat-generaal, wijzigde zij haar verklaringen en stelde dat zij zich van datum had vergist wat zijn aanhoudingen betreft, gezien op het document vermeld stond dat hij in 2008 was aangehouden (zie voormeld verhoorverslag, p. 7, 8). De inlichtingen uit de strafzaak vermelden dat haar man werd gearresteerd op 11 januari en op 5 mei 2008.

Gezien de twee arrestaties van haar echtgenoot in hetzelfde jaar, zo ingrijpende gebeurtenissen in haar asielrelaas uitmaken, is het redelijk te verwachten dat zij deze gebeurtenissen in het correcte jaar kan situeren.

Verder dient na onderzoek van de verklaringen van haar echtgenoot afgelegd bij de Zweedse asielinstanties, te worden opgemerkt dat haar echtgenoot deze twee arrestaties in 2004, 2005 of 2008 niet vermeldt. Het is redelijk te verwachten dat haar echtgenoot deze gebeurtenissen die een belangrijke impact op zijn leven had en die hadden plaatsgevonden in het jaar dat hij in Zweden asiel aanvraag, zou hebben vermeld bij de Zweedse autoriteiten.

Wat betreft het document zelf, uitgevaardigd op 1 oktober 2008, is het opmerkelijk dat het ministerie van Binnenlandse Zaken een attest zou uitvaardigen zonder enige hoofding. Gezien het een document over een strafzaak is, is het ook weinig aannemelijk dat het document wordt aangeduid als een attest. Deze incoherenties met de documenten en de verklaringen van haar man doen ernstig twijfelen aan de geloofwaardigheid van deze arrestaties.

Los van deze incoherenties stelt de Raad vast dat de houding van de Tsjetsjeense overheden zeer bevreemdend is.

Acht jaar nadat haar echtgenoot bijstand verleende aan zijn neef, welke drie à vier maanden rebellen hielp, zouden zij een strafzaak tegen hem gestart zijn. Ook dit gegeven keert zich tegen de geloofwaardigheid van het relaas.

Waar verzoekster, ter verklaring van voormelde tegenstrijdigheid opnieuw verwijst naar de pijn en medicatie voor en tijdens het verhoor en haar omvangrijk medisch dossier, herhaalt de Raad dat uit geen van de medische attesten kan worden afgeleid dat verzoekster niet in staat zou zijn om verhoord te worden in het kader van haar asielprocedure, noch dat haar geheugenproblemen -welke niet zijn onderbouwd op basis van een objectief bewijs van enig neuro-psychologisch onderzoek- van die aard zijn om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van haar asielaanvraag.

Bovendien raken de arrestaties van haar echtgenoot aan de kern van haar asielrelaas, waardoor de foute chronologische duiding niet kan worden beschouwd als een kleine incoherentie. Van verzoekster mag derhalve worden verwacht dat zij dergelijke belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot haar vlucht, vermits kan verwacht worden dat

deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo ze zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben (RvV, nr. 30 915 van 1 september 2009).

Betreffende de getuigenis van S. D. waarin deze de problemen en de arrestaties bevestigt, stelt de Raad vast dat dit stuk een duidelijk gesolliciteerd karakter vertoont; dit document met subjectief karakter kan het asielrelaas van verzoekster dan ook niet staven, het heeft geen officieel karakter en geen bewijswaarde.

Bovendien bevestigt het louter één versie van de feiten zonder enige verklaring te bieden met betrekking tot de vaststelling dat verzoekster de aanhouding van haar echtgenoot volledig verkeerd in de tijd plaatste in vergelijking met het "attest" over een rechtszaak en dat haar echtgenoot de aanhoudingen voordien niet meldde bij de behandeling van zijn asielaanvraag in Zweden; dat een dergelijk ernstig feit onvermeld wordt gelaten door de man van verzoekster bij de behandeling van zijn eigen asielaanvraag, doch wel voorkomt in een brief opgesteld op verzoek van verzoekster, draagt bij tot de ongeloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas.

Verzoekster gaf verder aan dat hun terugkeer naar Tsjetsjenië op een illegale wijze verliep omdat hun dochter bang was om terug te keren.

Verzoekster verklaarde teruggekeerd te zijn naar het dorp waar haar echtgenoot zijn propiska had, met name Dzjalka, naar haar schoonmoeder. Uit vrees verhuisden zij nadien naar de zus van haar schoonmoeder (zie het verhoorverslag van 9 oktober 2012, p. 3, 4, 11; verhoorverslag van 11 januari 2013, p. 4, 14; Notulen mondeling onderzoek Zweden van 18 november 2008 D.S.).

Opgemerkt moet worden dat het zeer merkwaardig is dat verzoekster, die verklaarde de autoriteiten te vrezen omdat haar man door hen werd gezocht, met haar gezin terugkeerden naar het dorp Dzjalka, naar haar schoonmoeder, het propiska adres van haar echtgenoot, een plaats waar de autoriteiten haar zeker zouden kunnen zoeken, indien ze werkelijk zou gezocht en geïnterviewd worden.

Dergelijke handeling verzet er zich tegen haar voorgehouden vrees in geval van een terugkeer naar Tsjetsjenië als geloofwaardig aan te nemen temeer daar zij geen enkel geloofwaardig document kan voorleggen waaruit haar recent verblijf in Tsjetsjenië zou kunnen blijken.

Het medische attest van 5 juli 2011 dat verzoekster op het Commissariaat-generaal neerlegde, is onvoldoende om het vermoeden van de ongeloofwaardigheid van recent verblijf op te heffen, daar het een handgeschreven document betreft voorzien van drie gescande stempels; vaststelling die volstaat om de authenticiteit van het attest neer te halen.

Het getuigschrift van het gemeentebestuur van Dzjalka dat verzoekster bij haar verzoekschrift voegt, vormt geen bewijs van terugkeer naar Tsjetsjenië in het jaar 2011.

Vooreerst merkt de Raad op dat dit attest dateert van 4 maart 2013 en dus duidelijk een gesolliciteerd karakter heeft, waaraan geen objectieve bewijswaarde kan worden gehecht.

Bovendien bevat het attest de vermelding dat verzoekster zich op 27 maart 2011 bij de administratie van het dorp heeft aangemeld om een attest van woonst en gezinssamenstelling te bekomen.

Indien verzoekster werkelijk zou worden gezocht en geïnterviewd is het ongeloofwaardig dat zij zich zou hebben aangeboden om een dergelijk attest te bekomen, laat staan dat zij na haar vlucht opnieuw met de overheidsinstanties contact zou opnemen. Ook deze bevindingen keren zich tegen het bestaan van de voorgehouden vrees.

Bovendien worden de vermoedens dat verzoekster niet teruggekeerd is naar Tsjetsjenië bevestigd door haar ongeloofwaardige verklaringen betreffende haar reisroute van Tsjetsjenië naar Denemarken in augustus 2011 (zie het verhoorverslag van 9 oktober 2012, p. 13, 14, 15; verhoorverslag 11 januari 2013, p.6, 7). Verzoekster gaf aan dat zij reisde met een personenwagen tot Litouwen en van daaruit verder reisde per vrachtwagen.

Zij kon echter geen informatie geven over hoe zij is gereisd, via welke landen en welke controleposten zij was gepasseerd.

Over haar Russisch binnenlands paspoort stelde verzoekster dat het was achtergebleven in de vrachtwagen in Denemarken. Met betrekking tot het reispaspoort dat door haar neef geregeld werd, stelt verzoekster niet te weten waar dit paspoort zich bevindt; of het op haar naam is, of waar en wanneer het werd uitgereikt; zij weet enkel dat zij een eigen foto aan haar neef heeft moeten geven, voor het overige verklaarde zij niets verder te weten.

Verzoeksters verklaringen betreffende haar reisweg overtuigen de Raad geenszins.

Uit informatie welke door de commissaris-generaal aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de Europese Unie zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden. Gelet op het risico dat verzoekster liep op een mogelijke individuele identiteitscontrole, is het erg onwaarschijnlijk dat zij geheel in het ongewisse zou zijn gelaten

over welke reisdocumenten voor haar aanwezig waren om de Europese Unie binnen te komen. Gezien bovendien het risico op ernstige sancties voor mensensmokkelaars bij het ontdekken van clandestiene passagiers bij het binnenkomen in de EU, is het erg onwaarschijnlijk dat haar neef -die de reis organiseerde en met de personenwagen tot in Litouwen reed- en de vrachtwagenchauffeur verzoekster niet op de hoogte hebben gebracht van concrete afspraken bij binnenkomst in de EU en van de organisatie van de reisweg.

Dit alles sterkt het vermoeden dat verzoekster informatie achterhoudt over haar werkelijke reisroute en de daarbij gebruikte reisdocumenten.

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift een fotokopie van een paspoort en stelt dat haar neef contact heeft opgenomen met de vrachtwagenchauffeur en op deze wijze dit paspoort heeft kunnen bekomen. Deze uitleg doet echter geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling.

De Raad stelt vast dat verzoekster slechts een fotokopie neerlegt -hoewel zij in haar verzoekschrift stelde ter terechtzitting het origineel voor te zullen leggen- waaraan geen bewijswaarde wordt toegekend gezien fotokopieën gemakkelijk te vervalsen zijn; daarenboven is dit paspoort niet vertaald zoals vereist voor de in overwegingname in toepassing van artikel 8 van het Koninklijk Besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verzoekster voert in haar verzoekschrift ten slotte aan dat de getuigenis van "K. Y." (bedoeld wordt "H. J.", zie getuigenis H. J.) door de commissaris-generaal zonder geldig argument wordt verworpen.

Zij stelt dat zij deze vrouw, een erkende Tsjetsjeense vluchteling in Frankrijk, die met haar echtgenoot S. had samengewerkt, heeft kunnen terugvinden en volgende documenten van haar heeft neergelegd: het bewijs van haar vluchtelingenstatus, haar Russisch paspoort, haar schriftelijke omstandige getuigenis, een foto van H. en S., een geschrift van getuigenissen en omschrijving van de mensenrechtenschendingen in Tsjetsjenië met foto's van naasten van vrouw H..

Zij wijst erop dat zij bij het verhoor op 11 januari 2013 liet verstaan dat deze H. bereid was om bij het Commissariaat-generaal te getuigen en dat zij akkoord was dat haar dossier door de Franse overheid aan de Belgische overheid werd overgemaakt; de ambtenaar van het Commissariaat-generaal zou dit echter niet hebben toegelaten.

Zij stelt dat indien de commissaris-generaal niet aanvaardt om bewijsdocumenten verder te onderzoeken, hij moet aanvaarden dat de voorgelegde documenten authentiek zijn. Hetzelfde geldt volgens haar voor de getuigenis van dokter B. A..

Verzoekster stelt de vraag waarom wordt geoordeeld dat de getuigenissen niet betrouwbaar zijn. Zij voert aan dat dit niet te rechtvaardigen valt en in hoofde van de commissaris-generaal een misbruik uitmaakt van zijn bevoegdheid om bewijsdocumenten zonder meer uit te sluiten.

De Raad is echter van oordeel dat de getuigenis van H. J., een persoonlijke getuigenis is met beperkte bewijswaarde.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift stelt dat H. J. bereid was om voor het Commissariaat-generaal te getuigen maar zij op een weigering stuitte, stelt de Raad vast dat verzoekster enkel verklaarde dat H. J. bij haar advocaat ging langsgaan om een verklaring af te leggen; nergens in het verhoorverslag blijkt dat verzoekster effectief vroeg om H. J. voor het Commissariaat-generaal te getuigen.

Een dergelijke getuigenis doet bovendien niet af aan het subjectief karakter ervan, waardoor zowel aan een schriftelijke, als aan een mondelinge getuigenis geen bewijswaarde kan worden gehecht. De kopie van H. J.'s identiteitsdocumenten, bevestigen haar identiteit die niet wordt betwist.

De foto van haar man met H. J. duidt enkel aan dat zij elkaar kennen. Uit de foto kan niet worden afgeleid, in welke omstandigheden ze elkaar kennen, noch sinds wanneer ze elkaar kennen, noch wanneer de foto werd genomen of dat het elkaar kennen enige band heeft met de door verzoekster ingeroepen asielmotieven.

Het blijkt dat verzoekster bovendien niet met zekerheid weet waar haar man samenwerkte met H. (*"in Grozny waarschijnlijk"*, zie verhoorverslag van 11 januari 2013, p. 17), noch weet zij precies wanneer haar man en H. samenwerkten (*"sinds het begin, vanaf 1996. Ik weet niet wanneer"*, zie voormeld verhoorverslag, p. 17), noch hoelang ze samenwerkten.

Bovendien verklaarde verzoekster H. J. te hebben ontmoet, nadat zij aan de telefoon vertelde dat zij weinig bewijzen had. Op de vraag of H. J. vertelde wat zij deed en wat haar band met verzoeksters echtgenoot was, antwoordde verzoekster dat H. J. haar niets had verteld, meer nog, dat zij zelf geen vragen heeft gesteld tijdens die ontmoeting (zie voormeld verhoorverslag, p. 17).

Verzoekster legde tijdens het voormeld verhoor wel een artikel voor waar de foto van de schoonzoon van mevrouw H. bij staat. Dit artikel, noch de schoonzoon van mevrouw H. heeft echter enige band met de asielmotieven van verzoekster.

De getuigenis van B. is eveneens een persoonlijke getuigenis die bewijswaarde ontbeert; de fotokopieën van de identiteitsdocumenten van B. bevatten enkel zijn persoonsgegevens die niet worden in vraag gesteld.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen overige elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetbepalingen.

Betreffende de subsidiaire bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, haalt verzoekster aan dat de commissaris-generaal ten onrechte stelt dat er voor burgers in Tsjetsjenië geen reëel risico is op ernstige schade. Zij wijst erop dat het verslag in verband met de veiligheidstoestand in Tsjetsjenië onderstreept dat meerdere bronnen verklaren dat er in de voorbije jaren steeds minder informatie verschijnt over de veiligheid en de mensenrechtensituatie in Tsjetsjenië; dat activiteiten van mensenrechtenorganisaties teruggedroefd zijn en de angst van de bevolking toegenomen is; dat er nog steeds geweld is maar gericht en selectiever; dat mensenrechtenschendingen zich voordoen onder de vorm van onrechtmatige arrestaties, gefabriceerde rechtszaken, verdwijningen, foltering, ... en dat ook vrouwenrechten steeds meer geschonden worden.

De Raad ontkent bovenstaande vaststellingen niet. Op basis van de "Subject Related Briefing: Russische Federatie/Tsjetsjenië: Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië" van 16 juli 2012, door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, stelt de Raad immers vast dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonde.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE